

ENTREVISTA A JOSEP VICENT BOIRA, geògraf i escriptor

"Les necessitats de catalans i valencians són les mateixes"

CONSULTES · "Actuacions com incloure el País Valencià en els referèndums d'independència són contraproductives"

ECONOMIA · "La intel·lectualitat no acaba de copsar la importància de les relacions entre els empresaris de Catalunya i els de València"

ESTER PINTER

AVUI, 24 de maig del 2010

El geògraf i escriptor Josep Vicent Boira (València, 1963), premi Joan Fuster d'Assaig (2002) i Ramon Trias Fargas (2009) és el gran teòric de l'Euroregió Mediterrània al front de la qual se situen Catalunya i el País Valencià en situació d'igualtat i deixant enrere conflictes polítics i culturals.

- Divideix i venceràs, és la màxima que més rendible ha sortit a Espanya respecte a Catalunya i el País Valencià?

- Sí, però més enllà de la decisió política d'introduir una escletxa entre ambdues societats hi ha hagut altres estratègies que semblaven tècniques, com són les infraestructures radials, i que han estat uns dels pitjors mecanismes de separació. Un mecanisme ja utilitzat durant el franquisme, la República i la monarquia.

- No obstant això, sosté que el segle XX ha estat el de la Commonwealth catalanovalenciana. Sort, per tant, del front pel Corredor Mediterrani que l'ha tret a la llum.

- Sí, al segle XX des del poder no s'ha fet res per les relacions entre Catalunya i València però el món econòmic, l'empresarial, l'universitari, de manera quasi natural, les ha establert. El Corredor Mediterrani materialitza moltes necessitats que es perseguien i va més enllà de ser un ferrocarril, és l'expressió física i material d'una geoestratègia pròpia. Vol dir pensar en les necessitats pròpies de cada societat, que per a Catalunya i València són les mateixes.

- És econòmicament de l'única manera que Catalunya i el País Valencià es poden acostar?

- La història del segle XX ens diu que sense les infraestructures necessàries les economies catalanes i valencianes s'han acostat. Això és una lliçó per al futur, vol dir que les dinàmiques van en el sentit de reforçar aquests lligams, que això ara a través d'un Corredor Mediterrani es podria fer millor, hem de pensar en una macroregió que vindria a ser la culminació d'eixes relacions.

- Se superarà així l'anticatalanisme al País Valencià?

- Vull ser optimista. El punt fort de l'anticatalanisme és la seua coherència, l'anticatalanista ho és per tot, per la llengua, la cultura, el Barça... Per tant, ni el govern ni la societat, podrà ser anticatalanista per a unes coses i amics dels catalans per a unes altres.

- Està d'acord amb el pròleg signat per l'escriptor Martí Domínguez que afirma que els intel·lectuals catalans "han abaixat la persiana" respecte al País Valencià, que n'estan cansats i els és indiferent?

- Jo crec que quan s'abaixen unes persianes se n'alcen unes altres. Potser en alguns àmbits hi ha un cert cansament amb una teoria massa tradicional de les relacions Catalunya-València, però en canvi s'obrin

altres possibilitats en altres àmbits, l'àmbit empresarial, l'universitari, l'acadèmic, el tècnic. Moltes vegades la intel·lectualitat no acaba de copsar la importància d'això, però és importantíssim, no podem xifrar-ho tot en una pura qüestió d'intel·lectuals. Una decepció, altrament lògica si segueixen entenent les relacions entre Catalunya i València com quan passaven per la gran figura de Joan Fuster i els seus deixebles.

- Hi ha molts tòpics per tombar sobre els valencians a Catalunya?

- Sí, es pensa que la societat valenciana és exactament igual que la relació de forces al seu parlament, però el País Valencià és una mica com Itàlia. Una cosa és la qüestió política i una altra el dinamisme social, la realitat que va per sota i que moltes vegades no s'expressa políticament.

- Per què creu que els valencians segueixen votant majoritàriament el PP malgrat els escàndols que els esquitxen?

- És complex. Un dels principals problemes dels valencians són les majories absolutes. Això educa malament el govern i la ciutadania, que confia que és una majoria absoluta l'única que pot resoldre els seus problemes. També hauríem de considerar l'altura de l'oposició, que no acaba de connectar amb la societat.

- Mentre la consciència nacional a Catalunya avança, València s'espanyolitza més?

- No crec que la situació siga més divergent del que ho era als anys 10 o 20 entre el nacionalisme català i el regionalisme, per exemple, de Teodor Llorente. En aquells moments hi havia uns ponts evidentíssims entre ambdues societats encara que cadascuna anava a la seua. No crec que una maduració distinta conduïska a una divergència de les seues estructures socials, econòmiques o polítiques. També, els catalans

haurien de ser conscients que algunes de les seues actuacions tenen repercussions contraproductives a València.

- Es refereix a incloure el País Valencià en els referèndums per la independència?

- Sí, per exemple. Aquest tipus de coses són nefastes al País Valencià per a qualsevol opció racional que vullga afermar els interessos propis dels valencians fent ús de les seues senyes d'identitat, que evidentment són compartides amb Catalunya.

- En el supòsit que Catalunya arribés a ser independent com influiria al País Valencià?

- No ho sabria dir. El que crec és que no ens aniria millor dins Espanya amb una Catalunya independent, ni que siga perquè nosaltres continuaríem sent la part més desenvolupada i les relacions amb Espanya serien tan injustes com les que manté Catalunya amb Espanya actualment, pel que fa a l'estat fiscal.

- Creu en la valencianitat que proclama Camps?

- Aquestes argumentacions quan no les fan servir les opcions que de veritat se les creuen són molt perilloses perquè no hi ha marxa enrere.